

Șamgar și țepușa pentru boi a lui

Judecători 3.31

Frederick Charles Jennings

© SoundWords, Online începând de la: 21.03.2019, Actualizat: 21.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Judecători 3.31

O faptă de credință

Un singur verset la sfârșitul capitolului al treilea ne relatează despre o faptă de credință, care ne-a fost transmisă spre folosul nostru. În context nu este vorba nici de o nouă fărădelege din partea lui Israel și nici despre o captivitate, care urma să aibă loc. Se spune numai:

Judecători 3.31: Și, după el [Ehud], a fost Șamgar, fiul lui Anat. Și el a bătut pe filistenii, șase sute de oameni, cu o țepușă pentru boi¹. Și a salvat și el pe Israel.

Cât de des am citit acest verset, și câte foloase am avut din el? Suntem noi de părerea, că el relatează numai o faptă istorică? Da, el este cu adevărat o relatare istorică interesantă, așa cum istoria este interesantă în sine însăși; dar [...] Dumnezeu avea mai mult în vedere pentru poporul Său. [...]

Avem foarte puține spuse, care ne-ar putea ajuta să comentăm acest verset. De aceea nu ne putem permite să trecem cu vederea cele mai mici detalii sau să le neglijăm, ci trebuie să medităm la fiecare detaliu mărunț. Din versetul acesta aflăm ceva despre

1. moment: după Ehud
2. eliberator: Șamgar
3. tatăl: Anat
4. vrăjmaș: filistenii
5. numărul bărbaților uciși: 600
6. arma folosită: o țepușă pentru boi
7. rezultatul: Israel este eliberat.

Acesta este versetul întreg, însă el poartă clar numărul caracteristic divin al desăvârșirii: șapte.

1. Momentul: după Ehud

Israel nu a făcut o greșală nouă, și probabil din felul în care este prezentată această întâmplare putem deduce că fapta lui Șamgar completează moral într-un anumit sens eliberarea, care a avut loc sub Ehud. Ceva asemănător găsim și în Judecători 10.1,3 și 12.11,13. Însă în cazul versetului nostru ne putem îndoi că Șamgar a făcut această faptă *după ce* au trecut cei optzeci de ani de odihnă sub Ehud. De asemenea această faptă nu era o eliberare de vrăjmașul din partea de vest urmată de o perioadă de odihnă la fel de lungă ca aceea sub Ehud.

Cuvintele „după el [Ehud]” arată fără îndoială că biruința lui Șamgar a urmat după biruința lui Ehud, însă ea nu presupunea neapărat moartea lui Ehud; versetul care urmează imediat după aceea vorbește contrariul: „Și fiii lui Israel din nou au făcut rău în ochii Domnului; și *Ehud murise*” (Judecători 4.1). El dă mai degrabă următoarea explicație: Șamgar a urmat exemplul dat de Ehud; el l-a urmat pe Ehud, prin aceea că a mers *pe aceeași cărare a credinței* ca

Ehud. În felul acesta biruința lui Șamgar este strâns legată din punct de vedere moral cu biruința lui Ehud și completează eliberarea plină de har a lui Ehud. Șamgar este oarecum părtaș al acestei eliberări; el scoate afară din lume și din robie.

2. Eliberatorul: Șamgar

Numele *Șamgar* are mai multe înțelesuri, dar înțelesul cel mai simplu și mai direct pare să fie *Gerșom*. În numele acesta sunt într-adevăr silabele inversate și vocalele [la ambele cuvinte ebraice] sunt puțin diferite; însă aceasta nu schimbă înțelesul. Înțelesul numelui îl aflăm cu certitudine divină din Exodul 2.22: „*un străin ... într-o țară străină*”.

În felul acesta numele *Șamgar* simbolizează în chip desăvârșit și frumos duhul *vremelniciei*, care este baza pelerinajului adevărat. Noi trebuie să fim *străini*, ca să fim pelerini. Atâta timp cât noi suntem acasă pe pământ, este imposibil să fim pelerini aici. Noi trebuie să fim aici *străini*; pe această scenă nimic nu are voie să rețină inima de la adevărata ei patrie și odihnă. Șamgar este pe această scenă a creației vechi la fel de îndepărtat precum este o oaie într-o pădure plină cu lupi, care aude glasul cunoscut și iubit al păstorului aflat în staulul îndepărtat – Șamgar dorește mult să fie acasă. Ferice de creștinul, al cărui nume este Șamgar! Ferice de acela care este călăuzit de duhul pelerinajului pe pământ! [...]

3. Tatăl: Anat

Și descendența lui Șamgar este semnificativă: el este fiul lui *Anat*, numele acesta înseamnă „răspuns”. Și aceasta ne conduce, după cum eu cred, la „strigătul”, care de fapt nu a fost rostit în acest caz - și anume în timpul celor optsprezece ani triști de robie sub Eglon. În contrast cu aceștia a urmat după eliberare duhul de rugăciune dependentă și care așteaptă. O astfel de rugăciune nu rămâne niciodată fără răspuns, nu rămâne niciodată fără „Anat”. Răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune este „Șamgar”: energia credinței în duhul vremelniciei și pelerinajului. Șamgar este fiul lui Anat.

Dacă dorim să fim un „Șamgar”, atunci trebuie să intrăm în camera noastră. Dacă neglijăm tronul de har, rugăciunea, aceasta va conduce ca noi să ne stabilim pe pământul acesta și să devenim cu domiciliu stabil. Și aceasta la rândul ei aduce disciplinarea cu sine.

4. Vrajmașul: filisteanul

Filisteanul se aseamănă foarte mult cu moabitul, este însă o mare diferență: filisteanul este *întotdeauna* în țară. El își revendică întotdeauna dreptul la o casă în domeniul de domnie al credinței, cu toate că el nu este un pelerin adevărat, ci numai un „călător”, ceea ce înseamnă și numele lui. În călătoria lui din patria lui Egipt, de unde descinde filisteanul², el niciodată nu a traversat Iordanul, ci el a furat, prin aceea că „a sărit pe altă parte” (Ioan 10.1). El nu știe nimic despre ce înseamnă a fi mort și înviat împreună cu Hristos sau să fi trecut prin judecată și să fi „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” și „plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.4,6). Toate acestea sunt o vorbire străină pentru el; el o numește „închipuire”. El trăiește încă „în lume” (Coloseni 2.20) și este, cu toate că este foarte religios, un „vrajmaș al crucii lui Hristos” (Filipeni 3.18). Unde se găsește filisteanul în timpul nostru? Noi îl recunoaștem în duhul

formalismului bisericesc, oriunde se găsește acesta. [...] Și probabil el este mult mai aproape de noi decât suntem noi conștienți.

Deci acesta este filisteanul, și omul potrivit pentru a-l birui este Șamgar. Energia credinței, care știe tot ce o așteaptă la sfârșitul drumului, termină repede cu formalismul lumesc. De îndată ce o *formă* oarecare ocupă locul puterii evlaviei (care este aplicarea crucii lui Hristos împotriva cărnii), (compară cu 2 Timotei 3.5), suntem imediat legați de filistenii – chiar dacă suntem în adunarea cea mai curată și cea mai simplă imaginabilă, unde au loc străngeri laolaltă conform principiilor cel mai mult conforme Scripturii.

5. Numărul bărbaților omorâți: 600

600 de filistenii nu se puteau măsura cu Șamgar, care era înarmat cu o simplă țepușă pentru boi! Numărul 600 arată că o ceată impresionantă s-a adunat, însă numărul șase arată spre slăbiciunea acestei cete, căci un înțeles deosebit al acestui număr este: „slăbiciunea răului, când se comportă cu vrăjmășie față de Dumnezeu”. Aceasta trebuie foarte sigur să însemne aici, când citim că 600 de bărbați cad doborâți de un singur om înarmat cu o țepușă pentru boi.

Aceste numere ne introduc într-un adevăr foarte prețios și practic. Numărul șapte arată fără îndoială spre „desăvârșire”; spre ceva care este „foarte bun”; spre „odihnă”. Șase este șapte fără unu; numărul șase arată spre zilele de lucru ale omului, încă cu toate acestea aceste zile niciodată nu ajung la „șapte”.

Satan incită năzuința *omului*, ca să ajungă pe locul lui Dumnezeu. O expresie absolută a unui astfel de *om* vedem în chipul lui Nebucadnețar: el este șaiszeci (nu șaptezeci) de coți înalt și șase (nu șapte) coți lat, și de aceea în ambele dimensiuni este limitat și nu ajunge nici la desăvârșire și nici la liniște. Cândva răul se va arăta mult mai deplin, da, întreg, într-o singură zi, care va veni. Atunci un om aflat sub domnia lui satan va conduce păcatul omului, și numărul acestui om va fi la fel de clar de recunoscut, precum ar face-o un nume: „este număr de om; și numărul ei este șase sute șaiszeci și șase” (Apocalipsa 13.18). Vedem aici același lucru ca la chipul lui Nebucadnețar, numai că aici sunt adăugați alți șase; și este relatată aceeași istorie: omul se forțează zadarnic – căci este „număr de om” -, să ajungă pe locul divin; o altă și ultimă încercare, să „fie ca Dumnezeu” [Geneza 3.5].

6. Arma: o țepușă pentru boi

Ce ne învață țepușa pentru boi? O țepușă pentru boi nu este o armă foarte potrivită pentru o astfel de lucrare; însă într-o mână potrivită ea este foarte utilă. Dacă credința o apucă, țepușa pentru boi este la fel de îngrozitoare și puternică precum este sabia. Țepușa pentru boi însăși este un model potrivit pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă „cuvintele înțelepților sunt ca niște țepușe” (Eclesiastul 12.11) – aceasta înseamnă, ele sunt tăietoare și cu vârf și pot zgudui și îndrepta pe fiecare pelerin pe drumul, care altfel ar zăbovi și ar rămâne în urmă -, atunci cuvintele înțelepciunii divine desăvârșite trebuie să aibă în mod deosebit aceste însușiri. De aceea eu consider „țepușa pentru boi” o altă imagine a Cuvântului lui Dumnezeu.

7. Rezultatul: Israel este eliberat

Israel este eliberat; robia s-a terminat; poporul este liber. Bucuria și cântatul iau din nou locul deprimării și tăcerii. Toate acestea nu prezintă o bunăstare materială, o afacere bună sau bogăție dobândită – mai degrabă contrariul -, însă lucruri nevăzute au devenit acum *reale, concrete*; dragostea lui Hristos este vin, îndestularea în Hristos este pâine, și casa Tatălui este locul natal.

Aceasta este fapta plină de glorie a lui Șamgar; ea a întregit biruința lui Ehud. Vedem o paralelă între cei doi eliberatori:

1. Ghera (duhul rugăciunii) naște pe *Ehud* (Judecători 3.15). Energia credinței lovește în duh de laudă cu bucurie cu o *sabie* ascuțită lungă de un cot (o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu) pe *moabit* (un tablou al caracterului lumesc).
2. Anat (rugăciunea ascultată) naște pe *Șamgar* (Judecători 3.31). Energia credinței conduce la caracterul de străin și lovește cu o *țepușă pentru boi* (o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu) pe *filistean* (o imagine a formalismului religios lumesc).

Din aceeași magazie de arme au fost folosite două arme diferite.

Nu împotriva cărnii și sângelui

Biblia se aseamănă într-o oarecare măsură cu acele cetăți feudale vechi din Europa, în care se păstrează armele din veacurile trecute. Însă armele din pasajele noastre biblice nu sunt învechite, așa cum sunt armele care atârnă pe pereții acelor turnuri. În depozitele de arme de acolo privim armele străbunilor noștri cu interes dublu, căci și noi astăzi folosim aceleași arme. Ele nu au fost „îmbunătățite”: „sabia” nu a fost înlocuită printr-o pușcă, „țepușa pentru boi” nu a fost înlocuită prin materiale explozive.

Este cu adevărat înviorător să vedem cum credința folosește o sabie scurtă sau o țepușă pentru boi. Însă nu ne va folosi la nimic, dacă numai admirăm pe marele viteaz – oricum s-ar numi el, Ehud sau Șamgar. Noi înșine trebuie să luăm aceleași arme și să învățăm să le folosim la fel de lucrător și eficient, căci pe cărarea noastră ne împiedică același vrăjmaș și ne ia captivi, dacă poate. Desigur trebuie să ținem seama că armele noastre de război nu sunt carnale, căci vrăjmașul nostru nu este „carnea și sângele” (Efeseni 6.12). Dacă am găsit „o sabie de lungimea unui cot” (Judecători 3.16) – „pe Isus, pe Fiul lui Dumnezeu” -, să nu ne ostenim noi să găsim o țepușă pentru boi? În epistola către Coloseni 3.1 citim: „Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus.” În cuvintele acestea este esențialul, ca noi să dăm ascultare acestei chemări și nu trebuie să ne așezăm pe pământul acesta.

În Hristos

Unde este Hristos? Cândva, în mijlocul zilei, un întuneric neobișnuit, fără nor, a învăluit țara, și

timp de trei ceasuri a domnit o liniște solemnă, până când ea a fost sfâșiată de un strigăt îngrozitor: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27.46). El, Sfântul, era acolo; păcatele noastre erau asupra Lui. Acolo El a fost făcut păcat. Acolo El era blestem. Acolo El a fost în locul meu. Acolo Dumnezeu a acționat cu El ca și cum eu aș fi fost – *eu eram acolo în El!* Dar unde este El acum? Ridică-ți ochii încă o dată peste toată splendoarea și gloria pământescă; peste tronurile împăraților și ale demnitarilor; peste îngeri, arhangheli și cele mai înalte autorități din ceruri. Nu zăbovi nici în primul cer, în curtea din față, nici în cerul al doilea, în locul sfânt. Mergi *prin ceruri* – căci tu Îl urmezi pe Hristos pe cărarea Lui (Evrei 4.14) -, până ajungi în „cerul al treilea” [2 Corinteni 12.2], în cel mai înalt cer, în Sfânta Sfintelor. Acolo privești cu ochii plecați pe Acela care a suferit odată și acum șade la dreapta lui Dumnezeu [Evrei 12.2; Efeseni 1.20]. În sfârșit L-ai găsit; El este aici, și, minune peste minune, și noi suntem – „în El” – acolo, așa cum odinioară am fost „în El” pe Golgota. Poți tu pricepe aceasta? Este realmente o țepușă pentru boi în acest adevăr minunat. Poate credința ta înțelege aceasta?

Dacă credința noastră înțelege aceasta, atunci suntem totodată înarmați cu țepușa pentru boi a lui Șamgar, și filisteanul lingușitor trebuie să moară. Căci dacă eu în Domnul meu Isus Hristos am trecut prin apele reci, întunecate ale morții și ale judecății și dacă locul meu propriu, care mi-a fost dobândit cu un preț foarte mare, este acum în lumină și în dragoste; dacă locuința mea, tocmai această *locuință* a mea proprie, unde sunt mai bine *cunoscut* și mai mult *iubit* decât oriunde în universul acesta, este acolo unde este El – da, atunci eu sunt străin în lumea aceasta și nu am nici un domiciliu stabil. Eu sunt Șamgar, „un străin, într-o țară străină”, un pelerin pe drum spre patrie.

Vrăjmașii noștri

Facă Dumnezeu, Tatăl nostru, Cuvântul Său pentru noi „o țepușă pentru boi”, și El să ne învețe să nu ne împotrivim nuiiei de cârmuire, ci ca El să ne conducă în patria noastră. Gândește mereu la moabiți și la filistenii: dacă suntem ispitiți să ne amenajăm *confortul carnal* și *comoditatea aducătoare de mulțumire de sine*, atunci este moabitul (în timpul lui Isus, irodianul), care ne-a luat captiv. Folosește sabia ascuțită a Cuvântului lui Dumnezeu împotriva lui și grăbește-te să înaintezi. Și dacă suntem ispitiți să ne stabilim într-*oreligie lumească cu prestigiu*, atunci este *filisteanul* (în timpul lui Isus, fariseul), care ne-a dus în captivitate. Apucă țepușa pentru boi și doboară-l cu ea, și grăbește-te spre Dumnezeu, grăbește-te spre singura ta patrie, unde este Hristos.

Adnotare

[1] O țepușă pentru voi este un baston lung la al cărui unuia din capete era prins un vârf de metal ascuțit. Se folosea la mânărea boilor la arat. (adnotarea traducătorului)

[2] Conform cu Amos 9.7 filistenii vin din Caftor, care după cât se pare era undeva în Egipt, ceea ce până acum nu s-a putut confirma încă. Ei sunt urmași ai lui Ham (Geneza 10.6,13,14; vezi și 1 Cronici 1.12), (adnotarea traducătorului).

Titlul original: „Shamgar“, din *Judges and Ruth*

Traducere: Ion Simionescu